No. 149.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 11 December.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

De vertegenwoordiging en de natie.

Het hoofddenkbeeld eener constitutionele regeringsvorm is de onverbreekbare eenstemmigheid tusschen Koning en volk, de eenheid van wil van beiden tot eene waarheid gebragt. — Om dat te verwezentlijken dient het geheele constitutionele raderwerk. — De vertegenwoordiging moet den wil der natie uitdrukken, en daardoor den Koning in de mogelijkheid stellen die wil te kennen, terwijl de verantwoordelijkheid der ministers den Koning ontheft van alle mogelijkheid tot miskenning van dien uitgedrukten wil der natie.

De eenige kracht en waarborg voor het goed werken eener constitutionele regeringsvorm is dus gelegen in de daadzaak dat hetgeen de *vertegenwoordiging* heet, inderdaad zoodanige is, of met andere woorden, inderdaad het gevoelen en den wil der natie uitdrukt. — Want doet zij dit niet, dan is het den Koning evenzeer onmogelijk den wil der natie te kennen als aan de natie om den Koning haren wil kenbaar te maken en zijn beiden verstoken van het vermogen om tot die eenstemmigheid mede te werken, welke zoowel de waarborg van de onwankelbaarheid des troons als van de onafhankelijkheid des volks is; — en de klove welke tusschen de vertegenwoordiging en de natie bestaat zoude ontaarden in eene klove tusschen de natie en den Koning.

De band tusschen Koning en volk moet dus zijn de vertegenwoordiging, — doch, opdat zij dit inderdaad zij, moet zij eene waarheid, geene fictie zijn. Waar de natie het besef heeft dat de vertegenwoordiging geen uitvloeisel van haar is, geen getrouw afdruksel geeft harer denkbeelden en gezindheden, en gevoelt dat zij haar vreemd is, daar is de vertegenwoordiging een vijfde rad aan den wagen, ja! veel erger dan dat, zij is daar de hinderpaal zoowel voor het volk als voor den Koning om dat te verwezentlijken, wat beiden door het verbond dat zij sloten, d. i. door de opdragt en de aanvaarding eener constitutionele regering, op zich hebben genomen.

Dat rampzalige lot is aan Nederland beschoren. Een kiesstelsel dat zijn aanvang neemt in allerlei vreemdsoortige denkbeelden en fictien, en door opeenvolgende filtreringen het hoofdbestanddeel verliest, dat er kracht aan geven moest, schept eene vertegenwoordiging, welke niemand als zoodanige in waarheid erkent, en welke derhalve, in strijd met hare benaming, buiten de natie staat, en zich opwerpt als eene oligarchie welke, geholpen door ministers, die hunne verantwoordelijkheid van zich trachten af te schuiven, Koning en natie van elkander tracht te verwijderen in plaats van ze te vereenigen.

De natie, welke afgemat van binnen- en buitenlandsche twisten en oorlogen, ontzenuwd door de Fransche overheersching, verdwaald door volkshaat tegen België, in den aanvang harer herkregene onafhankelijkheid geene behoefte gevoelde aan het oefenen harer politieke krachten, maar als afgemat gemis aan zelfsbewustheid, het soezen en sluimeren lief had, liet zich lang de onmondigheid, waarin eene grondwet haar hield, welgevallen. — Schrikkelijk gewekt door de tijding dat van die onmondigheid misbruik werd gemaakt en zij ten haren verderve was aangewend, is zij tot zelfsbewustheid gekomen, begint zij hare krachten te meten, en voelt die al metende toenemen. Zij gevoelt nu ten minste dat hetgeen hare vertegenwoordiging heet, die niet is. Zij beseft de klove welke tusschen deze en haar bestaat, en naar mate zij in zelfbewustheid toeneemt wijder en wijder gaapt. — En zoo velen heden bij het nagaan der handelingen van de zoogenaamde vertegenwoordiging haar beschouwen als een ligchaam buiten haar, als een ligchaam, welks daden zij aanziet, als waren het niet de hare, — zoo velen de handelingen der Staten-Generaal beschouwen als die van een regeringscollegie, en niet als hare eigene door middel harer gecommitteerden, — daarneven ontstaat het gevoel aan gemis van eigen handeling, aan behoefte van, aan begeerte tot zelfswerking. — Kan men sterker bewijs vinden voor de stelling dat de natie wat hare vertegenwoordiging heet, niet als zoodanig erkent, ze als zoodanig loochent, — en waar dat het geval is moet hare ontwikkeling een eigen uitweg zoeken en zal zij die vinden. — De onmondigheid waarin de grondwet haar hield heeft hare politieke krachten welligt langer in slaap gehouden dan anders het geval ware geweest. — Doch eenmaal ontwaakt kan het niet anders of de dwang der grondwet zelve zal haren tegenstand aanwakkeren. Welligt is de uitbarsting niet verre! — Het is een punt van volksgeloof geworden dat de grondwettelijke vertegenwoordiging eene fictie is, en eene volksbehoefte eene ware in de plaats te stellen. Zij weet dat de klove tusschen de vertegenwoordiging en haar geen andere oorzaak kan hebben dan de wijze van dier zamenstelling; terwijl zij den constitutionelen band tusschen Koning en volk missende, en hakende naar de daarstelling van zoo ééne, in spijt van vertegenwoordiging en ministers zich vast houdt aan den natuurlijken band van liefde en gehechtheid van het Huis van Oranje en Nederland; en zij doet dit, omdat zij de netelige toestand des constitutionelen Konings beseft die, verstoken van het gewone constitutionele middel (eene ware vertegenwoordiging namentlijk) om de gevoelens der natie te kennen, met verwerping van hetgeen de constitutie en de ministers hem als middel loochenachtig aan de hand geven, daar buitenom zich die kennis moet verschaffen.

Ondertusschen is aan de ministers de behoefte der natie, en de aandrift om daaraan te voldoen, niet onbekend. —

Doch zij zijn verre van den Koning deswegens in te lichten. Zij sluiten zich aan de vergadering der oligarchen aan, en willen de fictie, als ware deze de volksvertegenwoordiging, handhaven en den Koning als eene waarheid voorspiegelen. Om dat doel te bereiken is niets hun te heilig. De monster-wet en quasi vrijwillige leening met al hare satelliten van geheime bedreigingen, beloften en intrigues was er het bewijs van. — Nu willen zij blijkens de aangeboden ontwerpen van wet op het stem- en kies-regt, op het oogenblik dat de natie verandering van de grondslagen harer vertegenwoordiging verlangt, door de Kamers doen aannemen wetten gevestigd op die oude grondslagen, zoodoende bevestiging voor deze erlangen en daardoor eene vertegenwoordiging in stand houden, tusschen welke en de natie eene klove zal blijven. Zij willen voor hetgeen zij bij den aandrang der natie onhoudbaar achten, de grondwet overtreden, om door ongrondwettige bevrediging in het geringe, de Kamers de weigering van afdoende grondwettige verbetering te doen bezegelen. Zietdaar de strekking der voorgedragene ontwerpen op het stem- en kiesregt: en de bevestiging namentlijk der klove tusschen de vertegenwoordiging en de natie, de weigering van den constitutionelen band tusschen Koning en natie, blootstelling van beiden aan de gevaren voor beiden van dat afzijn te duchten, onthouding aan beiden van beider wederkeerige waarborg voor beider gezamentlijk en wederkeerig belang, de onwankelbaarheid van den troon en de onafhankelijkheid des volks.

Uit dat oogpunt zullen wij de wets-ontwerpen op het stem- en kies-regt in volgende artikelen beschouwen.

NIEUWSTIJDINGEN.

AMERIKA.

— Men verzekert dat er te Nieuw-York een man bestaat, genaamd *Miller*, die zich voor profeet uitgeeft, en die van tijd tot tijd het vergaan der wereld voorspelt. Nu leest men in het *Journal des Débats*, van den 3. dezer, het volgend artikel.

« Uit Nieuw-York wordt onder dagteekening van den 9. November, geschreven:

« « De Millerianen hadden het vergaan der wereld tegen den nacht van den 24. op den 25. voorspeld. De profeet *Miller* en zijne voornaamste aanhangers waren de eenige, die aan dit onheil zouden ontkomen, geenszins zoo als *Noach*, met behulp van eene ark, maar door middel van eene ballon. Door een ontzettend luchtgevaarte hoog boven den aardbol vervoerd, zouden zij eene veilige wijkplaats in de maan hebben.

« « Men kan zich geen denkbeeld maken van het overgroot getal vrouwen en meisjes, oud en jong, die den nacht zijn gaan doorbrengen op den berg, op welken *Miller* en zijne leerlingen hunne tenten hadden opgeslagen. Maar deze zoo groote toevloed hem hinderlijk zijnde, heeft de profeet zich gehaast aan te kondigen, dat alles uitgesteld was tot na de verkiezing van den President der Vereenigde Staten. De volslagene uitkomst van de stem-uitbrenging tusschen den Heer *Polk*, den democratischen kandidaat en den Heer *H. Clay*, kandidaat van de gematigde partij, kan eerst over een paar weken bekend zijn. Dit nieuwe uitstel wordt aan de zondaars verleend, om zich te bekeeren.""

ENGELAND.

LONDEN, den 4. December. Er zijn te Londen talrijke Kisten uit Rusland aangebragt. Dezelve bevatten geschenken welke door keizer *Nikolaas* aan koningin *Victoria* en aan prins *Albert* zijn toegezonden.

— In den nacht van voorleden Maandag, zijn er te Londen vijf groote branden uitgebarsten, en hebben aanzienlijke schade aangerigt.

PORTUGAL.

— Bij een hevigen brand, welke in den nacht van den 20. op den 21. Nov. te Lissabon heeft gewoed, zijn 10 personen levend verbrand; en 3 andere welke zich wilden laten zakken, zijn dood op den grond gevallen.

FRANKRIJK.

— Met belangstelling zal voorzeker gelezen worden het volgend artikel, hetwelk wij aan het *Mémorial des Pyrenées* van den 29. November ll. ontleenen.

De Heer *N. Boubée*, de geleerde geoloog in het departement der Pyreneën, zendt in de volgende bewoordingen een verhaal omtrent twee beeren, uit die streken:

« Luchon was dezer dagen in rep en roer, over het bezoek van eenen ontzettend grooten beer, die zich aan den ingang van het dal den Lijs, scheen te willen

veiligen in de lage wouden, die nog niet met November-sneeuw bedekt lagen, en in welke zich talrijke uit de hoogere weilanden afgedreven kudden bevonden. Deze beer, de oude van het woud, ging al zeer zonderling onder deze kudden te werk. De herders-honden mogten hem van verre of van nabij zoo hevig aanblaffen, als zij maar wilden, hij stoorde er zich niet aan. Hadden enkelen de stoutheid, hem in hunne woede aan te vallen, stootte hij ze met eenen slag zijner klaauwen van zich af en dien hij trof wachtte zich wel den roekeloozen en nutteloozen aanval immer te hernieuwen. De beer bleef dus te midden der kudden omzwerven, ging dikwijls zeer na voorbij de herders, zonder zich iets meerder aan deze te laten gelegen liggen en bepaalde zich tot het dagelijks uitkiezen van een enkel schaap, hetwelk hij daarna greep en zonder zich in het minst te overhaasten medenam, even zoo als een tuinier eene kool in zijne moezerij komt halen.

« Zulk eene gedwongen schatting aan zulk eenen leenheer stond den herders evenwel zeer slecht aan; zij zonden berigt naar Luchon. Oogenblikkelijk werd er aanstalte gemaakt tot het houden van eene groote jagt; vijf en twintig gezellen uit Luchon worden daartoe ingeschreven en het vertrek op den volgende dag bepaald. Het kost niet veel moeite den beer te ontdekken en weldra ligt hij, met kogels doorboord, geveld. In zegepraal wordt hij weggevoerd, de lucht weergalmt van jagersgezangen en vreugdeschoten. Bij het binnentrekken van Luchon, werd er eene algemeene losbranding gedaan; niemand herinnerde zich, immer eenen zoo overgrooten beer gezien te hebben.

« Juist op dat oogenblik was er te Luchon een jong beertje van omstreeks de zeven maanden oud; na reeds eenmaal gevangen te zijn geweest, was het ontsnapt, maar nu eenige dagen geleden door de Spanjaarden van het dal van Aran op nieuw gevangen genomen. Men was nieuwsgierig te weten, wat dit beertje op het zien van den grooten dooden beer wel zoude doen. Men laat het halen; naauwelijks is men aan de voordeur gekomen, of het dier neemt zijne vaart, loopt de binnenplaats over, klimt, zoo snel het kan den trap op en vliegt in een binnenvertrek op de tweede verdieping, waar de groote beer uitgestrekt lag. Het werpt zich op hem, neemt den kop tusschen zijne pooten en drukt dien tegen zijn eigen kop. In deze houding verblijft het tot dat de aanschouwers er het aan ontrukken. Nu loopt het ettelijke keeren rondom het lijk, vat het bij de pooten, heft die beurtelings, den een na den ander op, duwt het lijk met zijnen schouder, als om het te doen opstaan, en geeft zijnen diepen rouw door zijn akelig brullen te kennen.

« Weldra echter maakte men een einde aan zijn rouwmisbaar. Een ieder was ongeduldig, om zijn aandeel van den grooten beer te bekomen; men vilde hem en hieuw hem in stukken. Het vet werd met zorg afgezonderd; er werden honderd en twaalf kilo's van afgewogen. In de huid vond men onder de likteekens van oude wonden twee kogels en een loopertje, waarom wij ons veroorloofd hebben, aan dien beer den naam van den ouden van het woud te geven.

« Het kleine beertje heeft men eerst braaf met aardappelen gevoed en daarna heeft men het, even als een biggetje, gekeeld, om ook zijn vet te hebben. Men weet dat echt beerenvet zeer duur is."

— Te Bernay is een oud wijf overleden, 't welk als een model van gierigheid mag beschouwd worden. Sedert vijftien jaar had er niemand in hare kamer mogen komen, welke onuitsprekelijk morsig en armoedig was. Toen men er na haar overlijden binnentrad, vond men op eene vermolmde tafel verscheidene zakken met gouden en zilveren munten. Dergelijke ontdekking is op eene zolder, onder eene vuilnishoop, gedaan. Het totaal der erfenis bedraagt 162,000 franks.

BELGIE.

ANTWERPEN, den 3. December. Men schrijft uit de omstreken van Beveren (Waes):

« Op den 16. November was een jongen van zekeren *Pieter de Bosy*, te Calloo, aan den Dallooschen Molen, terwijl hij de koeijen wachtte, bezig met vogels te vangen, door middel van met lijm bestreken strohalmen. Een der vogels aan eenen halm vast zijnde en daarmede henen flikkerende, loopt het jongetje om zijne prooi te grijpen, en in zijne haastigheid geen acht gevende op den molen, welke hevig maalde, nadert hij te digt bij denzelven, wordt door eene der roeden opgenomen en een eind wegs weggeworpen; een weinig later was hij reeds overleden."

— Eene familie te Hujsse is het slagtoffer geworden van het gebruik van eenen koperen ketel, welke niet genoegzaam vertind was. Men had er vleesch in gekookt en aan het daarvan komende vergift (*sulfate de cuivre*) stierven de vader, de zoon en een bediende, terwijl 2 andere leden der familie op sterven liggen.

NEDERLANDEN.

ARNHEM, den 7. November. Ter nadere bevestiging van hetgeen wij in ons nommer van 4. dezer mededeelden, omtrent het aanbieden van een ontwerp van wet tot herziening der grondwet, kan strekken, dat hetzelve, door de heeren *Luzac* en *Thorbecke* oorspronkelijk opgemaakt, later tusschen de voorstellers is overwogen en in enkele punten gewijzigd. De voorstellers zijn de heeren *Thorbecke*, *Luzac*, *van Rechteren*, *de Kempenaer*, *van Dam van Isselt*, *Storm*, *van Heemstra*, *Wichers* en *Anemaet*. Deze laatste heer is echter ziek geworden en zal daardoor welligt verhinderd zijn het voorstel mede te teekenen, en daaraan dan ook vermoedelijk zijn toe te schrijven, dat het voorstel eerst *heden* bij de Tweede Kamer zal ter tafel komen.

— Wij vernemen, dat een onderofficier van het 6e reg. inf., behoorende tot het garnizoen te Woerden, en gedetacheerd aan de Wierickerschans, den 6. dezer met schaatsrijden verdronken, en alzoo het slagtoffer zijner onvoorzigtigheid geworden is.

GRONINGEN, den 5. December. Als eene bijzondere zeldzaamheid kan men mededeelen, dat ll. Maandag morgen op het Wad van de Eems, terwijl het laag water was, en wel eenige schreden van af den zeedijk, nabij Hoogwatum, zijn gevonden een Aal, die de monsterachtige lengte had van ruim een en een halve Nederlandsche el, en eene zwaarte van ruim 21 halve Nederlandsche ponden; benevens een zoogenaamde Zeehond, van eene middelmatige grootte. Volgens getuigen van den vinder, lagen deze dieren digt bij elkander, zoodat het scheen, als of den hond den aal, tot bekoming van prooi, had vervolgd, en zij zoo doende waarschijnlijk hun dood op het drooge hebben gevonden.

VLISSINGEN, den 7. December. Bij gelegenheid der heugelijke verjaring van Z. M. den Koning, werden, door de gunstige beschikking van het Stedelijk Bestuur, de leden der dienstdoende Schutterij dezer Stad, in den avond van dien dag, in het lokaal van het Koffijhuis *de Beurs*, feestelijk onthaald, — tot regeling waarvan de Kommandant van dat korps, de Luitenant-Kolonel *Tromp*, uit die leden eene Commissie had benoemd, welke gezegd lokaal op eene doelmatige wijze had doen versieren, zoo met nationale vlaggen als met 's Konings wapen en de attributen der Schutterij; terwijl een der vensterramen prijkte met een chassinet, voorstellende 's Konings naamcijfer, met het randschrift: Hulde aan den Koning — Schutterij — Vlissingen, — hetwelk, als behoorlijk verlicht, van buiten een fraai gezigt opleverde.

Een goedbezet orkest stelde de Schutters in de gelegenheid, om zich met hunne vrouwen, welke ook tot viering van dit feest waren uitgenoodigd, op eene behoorlijke wijze te vermaken, hetwelk nog verhoogd werd door het bijzijn van genoemden Luitenant-Kolonel, die dit feest eenige oogenblikken met zijne tegenwoordigheid vereerde, en wie bij zijne komst in de zaal, na eindiging van een luid hoera! en het spelen van het volkslied, door de Commissie, met eene gepaste aanspraak werd verwelkomt; — waarop meergemelde Luitenant-Kolonel, in krachtige bewoordingen, zijne belangstelling voor Vlissings gewapende burgers te kennen gaf, en zich overtuigd betoonde van hunne liefde en gehechtheid aan Koning en Vaderland, alsmede omtrent de goede gezindheid in de vervulling hunner schutterlijke verpligtingen.

Deze partij werd nog verrast door eene Commissie uit het Stedelijk Bestuur — door het Edel Achtb. Hoofd dezer Stad daartoe afgevaardigd, — welke mede hare belangstelling in dit feest liet blijken, en door den Kommandant der Schutterij voor deze bewijzen van welwillendheid en attentie werd bedankt; — waarna onderscheidene toasten, zoo op het welzijn van Koning en vaderland, als den Heer Burgemeester en Kommandant der Schutterij werden ingesteld, — waarop gezegde Commissie en vervolgens de Luit. Kolonel het feest verlieten, terwijl de overige leden der Schutterij in gepaste vrolijkheid bijeen gebleven en met middernacht in de beste orde, en onder betuiging hunner tevredenheid over dit onthaal, zijn gescheiden.

MENGELINGEN.

Het Ardennenwoud.

(Vervolg en slot van No. 145.)

De goedhartige schurk verscheen met zijne drie officieren. Zij bedankten mij voor de eer, die ik hun bewees, en gedroegen zich ongedwongen, doch in alles fatsoenlijk. PETER kwam. De heeren wierpen elkaâr blikken toe. Ik verontschuldigde mij er over, dat ik mijn bediende mee aan tafel liet eten, en gaf dezelfde reden voor als bij den herbergier.

Het eten werd opgedaan; het was een heerlijk maal. Ik echter meende er overal bloed aan te zien en genoot weinig. Men beklaagde mijne ziekelijkheid, at en dronk, lachte en schertste al zijn best.

Het maal liep welhaast ten einde. Het meisje had ons bediend. Juist toen zij de borden wegnam, scheen een der officieren iets te zoeken. « Ik heb mijne doos niet," zei hij, en naar PETER gekeerd, voegde hij er bij: « Zoudt gij, mijn vriend, de goedheid wel willen hebben, en beneden in de kamer op het buffet na te zien? daar moet mijne doos liggen. Ik verzoek u, ga mij die even halen." Dit was een der roovers, die tegenover PETER zaten.

PETER bewoog zich niet van de plaats en zeide enkel: « Ik volg alleen de bevelen van mijnen heer op." De roover beet zich op de lippen en verzocht mij vervolgens beleefd om de vriendelijkheid van mijn bediende wel den last te willen opleggen. Maar gelukkig trad juist het schoone meisje te voorschijn met fruit, kaas en boter. Ik bragt den officier onder 't oog, dat het meisje de doos toch wel halen kon. Hij droeg haar zulks op, en zij kwam zeer spoedig terug met te zeggen dat er beneden geene doos was. « Nu, dan breng den champagner!" riep hij haar toe op gebiedenden toon.

Naauwelijks was zij heen, om den wijn te halen, of de officier aan mijne regterhand miste zijn zakdoek, en barsch gaf hij mijn bediende bevel, om dien uit de benedenkamer te gaan halen. PETER gaf onverschrokken, als de eerste maal, hetzelfde antwoord en voegde er bij, dat het meisje dadelijk komen en hem ten dienste staan zou, daar zij ook zeker beter wist te zoeken dan een vreemdeling.

De champagner kwam, en de stop was er nog niet af, toen de zakdoek toevallig onder de tafel wedergevonden werd. Maar nu verliet het meisje de kamer en wierp mij, nog bij 't uitgaan, een blik toe, die mij zeggen moest: « Nu is uw stervensuur gekomen!" —

De stop vloog, de champagner vloeide, de fleschen gingen van hand tot hand. De beurt kwam aan PETER. Hij zag mij aan.... hij schonk in.... bragt het glas aan den mond, zette het terstond neder en vroeg mij: « Heer zijt gij onwel?...." Ik zweeg, ik verbleekte, want nu, wist ik uit PETERS woorden, wilde hij zijn voornemen ten uitvoer brengen."

« Heer!" zeide PETER met nadruk, « in de voorbaat moet ik u dan het versterkingsmiddel geven."

Met deze woorden greep hij in den zak, trok de pistolen er uit, en — alles had met de koelste bedaardheid plaats — schoot de tegen hem over zittende officieren neder. Als een tijger wierp hij zich met gebrul op den derden, vatte hem bij den keel, smeet hem op den rug, en riep mij toe, den zich geweldig verwerenden roover vast te houden. « Kanalje!" riep PETER, « denk gij, dat wij niet wisten, wat gij waart?" Ik wierp mij nu op den roover, en PETER ging en kwam terug met een staltouw. Wij bonden den gevangene duchtig vast.

« Ik zal nu haastig naar de naaste stad rijden en hulp halen. In twee uren ben ik terug. Bewaakt gij ondertusschen den gevangene. Gij hebt zoolang niets te vreezen, want in huis is geen levende ziel meer: herbergier en dienstmeisje en knecht zijn ontvlugt. Reken op mijne trouw en spoed, zoo waar ik een goed soldaat ben."

« Hij rijdt weg, het paard vloog vooruit. Ik dacht nu, mijn leven zoo duur mogelijk te verkoopen, wanneer soms de herbergier naar de overige roovers gevlugt was en deze hunne kameraden wilden bevrijden. De ellendige lag knarsetandend aan mijne voeten. « Red mij," smeekte hij eindelijk; « laat mij mijn leven, en gij zult rijker zijn dan een koning. Ik zweer u, wanneer gij medelijden hebt en mijne boeijen los maakt, zal u nooit iets kwaads geschieden..... het schoonste meisje, dat ooit uwe oogen zagen.... gij kent haar.... de geroofde, maar niet bezoedelde...., zal de uwe worden."

Ik gaf den roover geen antwoord, en grendelde de deuren, luisterde, of ook iemand naderde, en zag dan weder op den gevangene, die al meer beangstigd werd en mij schier roerend om zijne redding smeekte. Eindelijk kwam PETER met den maire en verscheidene gensdarmen te paard.

Ik gaf hun den gevangene over, en daarna werd het huis van boven tot beneden onderzocht. In een grooten kelder vond men verscheiden lijken, benevens eenige kisten met goud en kostbare voorwerpen. De eersten begroef men op het kerkhof van Mezières. Het huis in het woud werd afgebroken.

Van den herbergier en het lieve schoone meisje werd nooit iets weer gehoord of gezien. Ik loofde groote sommen geld uit, om haar lot te vernemen, maar te vergeefs. Heden nog sta ik vol vreugde de helft van mijn vermogen af, wanneer ik haar kan wedervinden, haar, die mij 't leven redde!! Ach, misschien is zij door den goedhartigen herbergier doorstoken — of, wie weet, of zij niet als katholieke den sluijer aangenomen heeft, de ongelukkige! Hoe het zij, haar beeld zal mij steeds levendig bijblijven.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 10. December. Sedert den 7. dezer zijn alhier ter reede gekomen, Voor Antwerpen bestemd:

Princess Royale, J. P. Heimouth, Trieste, stukgoed.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Protus, H. de Vries, stukgoed en passagiers, New-York.

— Den 4. December is, op de hoogte van de Galloper gepraaid, in goede staat zeilende, het schip Johan Julius, kaptein D. Redersen, Rio-Janeiro naar Altona.

— En op de hoogte van Schouwen het Nederlandsche schip de Generaal List, kapitein [illegible], met nummer-vlag van het zeemans kollegie No. 88; naar Amsterdam bestemd.

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.